

YUSUF EKİNCİ DE GİTTİ

A.YAĞMURTUNALI

Yusuf Ekinci de Gitti

A. Yağmur Tunalı

Öğretmen, bürokrat ve siyasetçiydi. Her birinde öne çıkan, iz bırakan bir karakterdi. Anılacak, anlatılacak bir şahsiyettir. Diyeceksiniz ki bu sıfatlarla anacağımız insan çok. Evet çok; fakat bu koca koca sıfatların bir değer ifade etmediği zamanların çocuklarıyız. Birisini bize bu şekilde tanıtsalar, içimizde bir sempati ışığı bile yanmayabilir.

Yusuf Ekinci, işte bu değerine tırpan atılmış alanların yerini bilen ve üzerine titreyenlerdendi. Kolay iş değildir. Herkesin günü kurtarmaya çalıştığı, kimseyi ve özellikle kendisini rahatsız etmeden yürüdüğü yerde, vicdanına ve kurallara uyanı türlü zorluklar bekler. Hizmete koşulmak zahmetlidir. Bu zahmete bir de çevre baskısı eklenir. Arkadan dolaplar çevrilir. Önden, güya dost görünerek çam devirmeler devreye girer. Birileri "Nene lazım?" der. Daha dost görünen başkaları "Memleketi sen mi kurtaracaksın? Bırak herkes gibi hareket et! Etliye sütlüye karışma! Çoluğun çocuğun var.." demeye kalkışır.

Yusuf Ekinci ve benzeri karakterler bu sözlere verilen cevaplarda ortaya çıkar. "Çoluk çocuğun var" dendiği vakit, işte çoluk çocuklarımız için buradayız. İnsan sorumluluk taşıyandır. Bu görevler bize verilmiştir. Tarifleri vardır. Biz o çerçevede hareket ederiz. Bununla da yetinemeyiz; kendimizden katacaklarımız vardır. Yapacağımız işe ilgimizi, dikkatimizi, sevgimizi veririz. Diyecekleri bu sözlerle de sınırlı kalmaz. İnanmış görev adamının iç yangınıyla her durumda yapacakları vardır.

Yusuf Ekinci önce ve her zaman öğretmendir. Öğretmenlik mesleklerin şahıdır. Öğretmekten, eğitmekten(terbiye), insan yetiştirmekten daha değerli bir iş yoktur. Eline gelenleri kendi evlatlarından ayırmayana *öğretmen* denir. Çocuk, okula ve öğretmene emanettir. Bilen için öğretmenin rolü aileden ağırdır. Eskiler bunun için hoca ararlar ve "Eti seni kemiği benim" diyerek çocuklarını teslim ederlerdi.

Yeni zamanlarda anlayışlar değişti. **Yusuf Ekinci** bu değişimleri acılarıyla yaşayarak gördü.

Öğretmen tavrı

Öğretmenin saygı görmediği yerde eğitim-öğretimden sonuç alınmaz. İki de birde sistemin değiştiği yerde de eğitim öğretim olmaz. Yaz-boz rejiminde bozulan yalnızca çocuklarımız değil, insanımızdır, hayatımızdır. Biz bozulduk.

Yusuf Ekinci, uzun bürokratik hayatında hep bu gönül yangınıyla hareket etti. 1976'dan itibaren Millî Eğitim merkez kadrosundadır. Başkanlık, genel müdür yardımcılığı, Talim Terbiye Dairesi Başkanlığı, müsteşar yardımcılığı, bakan müşavirliği etti.

Bakanlığın hafızasıydı. Bakışı, çalıştığı dönemlerle sınırlı değildi. Osmanlı Türkiyesinin son devirde uyguladığı sistemleri araştıran nadir insanlarımızdandı. Meselelere bu genişlikte bakardı. Onun için özellikle Talim Terbiye Kurulu Başkanlığı çok değerlidir. Bilenlere göre, Talim Terbiye'nin başına gelen son uyun isimdir.

Dikkatinizi isterim, ülkenin millî eğitimi her bakanla delik deşik edilirken **Yusuf Ekinci** ve ona yakın birkaç isim hayattaydı. Kendilerine sorulmaması şaşılacak iştir. Son müfredat bozgununda "sormuş görünmek için soruldu". O büsbütün yanlış bir işti. Bilenleri dışlarsanız, gideceğiniz yer bellidir.

Siyasette de öğretmen

Ankara'ya geldiği yıllarda Kurtuluş'ta komşuyduk. Millî Eğitim camiasının sevdiği ve inandığı insandı. Herkese yardımı dokunurdu. Kim ne sorsa cevap verir, araştırır, öğrenir, söyler ve gereği neyse yapmaya çalışırdı. Bütün görevlerinde bu düzgün insan portresiyle görünürdü. Kırmadan dökmeden, anlatarak, ikna etmeye çalışarak, her zaman yapıcı bir ruhla hareket ederdi.

O zamanlardan itibaren siyasete meylini biliyorum. Etrafı da onu teşvik ediyordu. Çok sonra bir dönem Anavatan Partisi'nden Burdur'dan milletvekili seçildi. Bu yapıyla saygı gören ve aranan bir isimdi. Siyasette de fikri sorulan, sözü önemsenen bir insan oldu.

Ve cenazesi

31 Mayıs Cuma. Kocatepe Camii'nde kılınan Cenaze namazına katılanlar arasında çok sayıda bürokrat ve siyasetçi vardı. Sevdikleri, sevenleri, ağabeyleri ve arkadaşlarını uğurlamaya geldiler. Dostlarla konuşurken hemen önümde Millî Eğitim Bakanı'nı gördüm. Hiç şüphe yok ki Millî Eğitim temel meselemizdir. Keşke **Yusuf Ekinci**'yi tanısaydı. O yüksek karakteri, onun memleket derdini, sancısını hissetse ve dersini alsaydı. Keşke onunla müfredat değiştirmenin ne demek olduğunu konuşsaydı.

Tabii bunlar niyet meseledir. İyi insan aramak iyilik düşünmekle olur. Bu memlekette uç ideolojiler her zaman devlete kötü müdahalelerde bulundular. **Yusuf Ekinci**, eminim giderken de feryâd ediyordu: Keşke hayatımızla, çocuklarımızla ve geleceğimizle bu kadar oynanmasaydı...